

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Dobos Anita Kornélia pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a **jogtanácsos** által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. február 24. napján meghozott 33.P.26.371/2009/86. számú ítélete ellen a felperes részéről 87. sorszám alatt előterjesztett és 90. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 848.000 (Nyolcszáznegyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére teljes egészében az állam köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperest több büntetőügyben, embercsempészás büntette miatt szabadságvesztés büntetésére ítélték, büntetéseit összbüntetésbe foglalták és 7 év 6 hónap szabadságvesztést kellett letöltenie. Büntetését 2008. január 2. napján kezdte meg és 2009 áprilisától az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben tartózkodott, 2012. március 2-án szabadult. 2009. július 30. napján a felperes az alperesnek kártérítési igényt jelentett be, melyet 50.000 forint/napban jelölt meg. A 2009. augusztus 3. napján tartott meghallgatásán előadta, miszerint országos parancsnoki intézkedések szólnak arról, hogy 1999. óta mit kellett volna végrehajtani az alperesi intézetben, így például kötelező, az elkülönített WC, a zárka megfelelő világítása és szellőztetése, hideg-meleg víz biztosítása. A károkozó magatartást abban látja, hogy egyetlen helyiség sem felel meg az előírásoknak.

F.T. bv. dandártábornok, bv. főtanácsos, intézetparancsnok a 2009. augusztus 26. napján meghozott **határozatával** a felperes kártérítési igényét elutasította. A határozat indokolása szerint, a fogvatartott kártérítési igényében arra hivatkozott, hogy az elhelyezésére szolgáló zárka nem felel meg a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 239. § (1) bekezdésében foglalt szempontoknak, annak túlzásfoklottsága miatt testi épsége, egészsége, valamint emberi méltósága sérült. Sérelmezte továbbá kérelmei intézésének módját, ugyanis állítása szerint azok elbírálásának határidejét az intézet nem tartotta be. Kárigényét 50.000 forint/napi tételben, összesen 5.000.000 forint összegben jelölte meg.

A kárigény vizsgálata alapján megállapítást nyert, hogy a fogvatartott az „A” objektum zárkáiban került elhelyezésre. A jelenleg elhelyezésére szolgáló zárka 7,84 m² alapterületű, légterének nagysága 23,52 légköbméter. Az intézet telítettsége a határozat mellékletét képező dokumentum alapján 2009. augusztus 7-én 127% volt. Ezen adat ismert voltára tekintettel, az eljárásban szakértő kirendelése nem volt szükséges, ezért a fogvatartott erre irányuló bizonyítási indítványa elutasításra került. Az egyes intézetek fogva tartási populációját és telítettségét adatait olyan tényezők határozzák meg, amelyek befolyásolására az adott intézetnek nincs lehetősége, a fogvatartottak elhelyezése pedig a **B.** hatáskörébe tartozik. Az elkövetett bűncselekmények számának, valamint az emiatt szabadságvesztés büntetésre ítélt fogvatartottak létszámának alakulása, illetve az elhelyezés biztosítása az intézet érdekkörén kívül eső körülmény, ezért az alperesi intézetnek nem felróható, hogy a rendelkezésre álló férőhelyeken az optimális létszámnál több elítéltet kell elhelyezni. Az intézeten kívül álló okok folytán az alperes kártérítési felelőssége a kárigény bejelentő elhelyezési körülményei vonatkozásában, felróhatóság és okozati összefüggés hiányában nem áll fenn, ezért a kártérítési igény nem megalapozott.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a testi épséghez, egészséghez, emberi méltósághoz és egyenlő bánásmódhoz fűződő személyiségi jogát, továbbá az Alkotmányban biztosított alapjogait, így az élethez és emberi méltósághoz való jogát, a kínzás tilalma, a szabadsághoz, személyi biztonsághoz való jogát és a testi - lelki egészséghez való jogát. A bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, továbbá a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja, a 355. § (1) és (2) bekezdései alapján kötelezze az alperest 3.600.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére, ami a 2009. április 22. napjától 2011. április 12. napjáig terjedő időszakra napi 5.000 forinttal számolt kártérítésnek felel meg. Emellett kötelezze a bíróság az alperest a Ptk. 339. § (1) bekezdése, valamint a 355. § (1) és (2) bekezdései alapján további 7.000.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére.

Keresete ténybeli alapjaként a felperes arra hivatkozott, hogy az alperesi intézetben a fogva tartásának időtartama alatt súlyosan sérültek személyhez fűződő jogai, a testi épséghez és egészséghez való joga sérült azzal, hogy az alperes által sem vitatottan az elhelyezésére szolgáló zárka/zárkák mérete nem felelt meg a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 239. § (1) bekezdése szerinti szempontoknak. A rendelet szerint a zárkában elhelyezhető létszámot úgy kell meghatározni, hogy személyenként lehetőség szerint legalább 10 m³ légtér és 4 m² mozgástér jusson. A 2009. augusztus 7. napján kelt kimutatásból is egyértelműen megállapítható, hogy az alperesi intézmény telítettsége majdnem eléri a 130%-ot, így annak túlzsúfoltsága nem vitatható. A felperes elhelyezésére szolgáló zárkákban rendszeresen az egy főre jutó m² és légköbméter a jogszabály által megállapított mérték töredéke volt. Ezáltal az alperes a felperes életterét oly mértékben korlátozta, ami már súlyos kihatással volt életére, életminőségére és így személyhez fűződő jogainak sérelmével járt. Hivatkozott e körben a 13/2001. (V.14.) AB határozat IV/1. pontjára, továbbá az országgyűlési biztos tájékoztatására, melynek 1. pontja rögzíti, hogy: „a BV intézetek zsúfoltsága hátrányosan befolyásolhatja a fogvatartottak jogi helyzetét, a fogvatartás biztonságát, de kihat a bánásmód törvényességére is, az elhelyezési körülmények hatást gyakorolhatnak a fogvatartott emberi méltóságára, önérzetére is.” Mindezek mellett a felperes testi épségének és egészségének sérelmével járt, hogy a zárkák összenyitásával - bár nem dohányzó zárkában volt elhelyezve - dohányos légtérbe került, így nem dohányzóként kénytelen volt beszívni mások füstjét. A zárkák szellőztetése nem volt megfelelő, így nem valósult meg a dohányfüst mentes környezetben való elhelyezése. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának **ítéletére**.

Nem volt biztosított a felperes ellátása megfelelő tisztítószerekkel, tisztálkodási és fertőtlenítő szerekkel. Emberi méltóságának sérelmével járt, hogy a fogvatartottak étkezése a túlzásfolt, kis alapterületű zárkában volt megoldva, az asztalhoz alig tudtak leülni és az ételek közül egyáltalán nem volt választási lehetőség. A fogvatartottak tisztálkodási, mosási lehetősége is a zárkában volt, valamint az illemhelyiség egy légtérben volt a zárkával, ezáltal az étkezés és az illemhelyiség használata olykor egy időben történt. Nem volt megfelelő a zárka világítása és csak nehézségek árán lehetett olvasni, írni. Hivatkozott a felperes az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló, Rómában 1950. november 4. napján kelt egyezményben foglaltakra, különösen annak 3. cikkére, amely kimondja, hogy senkit sem lehet kínzásnak vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni. Ezzel összefüggésben utalt az Emberi Jogok Európai Bírósága által hozott, **M.**-t elmarasztaló döntésekre, a **Sz.** kontra **M.**, valamint a **K.I.G.** kontra **M.** ügyekre. Hivatkozott továbbá az Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosának jelentésére, az **ügyszámú** ügyben, amely a **börtönben** helyszíni vizsgálat alapján tett megállapításokat. Utalt az Alkotmány 54. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra, továbbá az 55. § (1) bekezdésére, valamint a 70/D. § (1) bekezdésében foglaltakra. Utalt a Büntetések és Intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi XI. tvr. 29. § (1) és (2) bekezdéseire, mellyel kapcsolatban előadta, hogy úgy töltötte le a 7 év 6 hónap fegyházfokozatú büntetését, hogy átmeneti csoportba egyáltalán nem helyezték át, így a társadalomba való beilleszkedését nagymértékben hátráltatták, továbbá az alperes indokolatlan döntésével hátrányosan megkülönböztette őt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint, a felperes elhelyezése személyhez fűződő jogát nem sértette. A felperes által csatolt iratok alátámasztják, hogy kárigény bejelentése alapján az alperesi intézetben kártérítési eljárás került lefolytatásra a 13/1996. (XII.23.) IM rendelet alapján. A Ptk. 349. § (1) bekezdése szerint, az államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Bár a felperes által benyújtott kárigény kivizsgálásra és az elutasító határozat részére kézbesítésre került, a kereset benyújtására nyitva álló határidőt önhibájából elmulasztotta. Előadta az alperes, hogy az egyes intézetek fogvatartotti populációját és telítettségét olyan tényezők határozzák meg, amelyek befolyásolására az adott intézetnek nincs lehetősége. Az elkövetett bűncselekmények számát, valamint az emiatt szabadságvesztés büntetésre ítélt fogvatartottak létszámát alakító körülmények az intézet érdekkörén kívül esnek. A **börtön „A”** objektuma 1896-ban, a **„B”** tömb 1989-ben épült. Az intézetnek az elhelyezési körletek bővítését szolgáló beruházásokra előirányzat nem áll rendelkezésre. Az egyes objektumok kora, építészeti adottságai és a felsorolt szempontok folytán, a meglévő zárkák tekintetében az intézet lehetőségei teljes mértékben kötöttek. A büntetés-végrehajtási szervezet egészét befogadási kényszer terheli, az intézetek parancsnokai nem rendelkeznek olyan hatáskörrel, amely alapján a további befogadást megtagadhatnák, annak érdekében, hogy a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII.12.) IM rendeletben foglalt mozgástérre vonatkozó követelményeknek maradéktalanul megfeleljenek. Ezért az alperesnek nem felróható, ha a rendelkezésre álló férőhelyeken az optimális létszámnál több elítéltet kell elhelyeznie. Az intézet anyagi és fizikai lehetőségei, valamint a rendelkezések figyelembevételével úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A felperes egyébként a kár bekövetkezését és annak mértékét nem igazolta az **„A”** objektumban lévő WC-k tekintetében valóban nem biztosított az önálló szellőzés, az alperes az elválasztást függönnyel oldotta meg, mert a fallal történő leválasztás még tovább csökkentené az alapterületet. Hivatkozott a 2010. május 28-án kelt ügyészi jelentésre, ami alátámasztja az alperes felróhatóságának hiányát, az ugyanis rögzíti, hogy az elhelyezést biztosító feltételek a túltelítettség miatt

hiányoznak és az alperesi intézet nem tehető felelőssé a jelzett problémák miatt. A nem dohányzó személyek védelme érdekében egy zárkán belül azonos dohányzási szokású fogvatartottak kerülnek elhelyezésre, az az alperesnek nem felróható, hogy a dohányzó zárkából történő szellőztetéshez a fogvatartottak nem veszik igénybe az ablakot. A WC-k tisztítása céljából a körletek részére Domestos, vízkőoldó, hypó, klórmész és mosogatópor kerül kiadásra, valamint ultra viola tisztítószer, mellyel összefüggésben csatolta az alperes a perbeli időszakra vonatkozóan az intézeti raktárkészletből kiadott tisztítószeres mennyiségi kimutatását és az adott időszakban hatályban volt intézetparancsnoki intézkedést. A felperes átmeneti csoportba való elhelyezéssel kapcsolatos kifogására akként nyilatkozott, hogy ezt a jogszabály nem kötelezettségként, hanem lehetőségként fogalmazza meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a túltelítettség miatt nem biztosította a felperes számára a büntetés végrehajtása során a jogszabályokban előírt mozgásteret, az elkülönített WC-t, valamint a megfelelő elhelyezést biztosító feltételeket. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 300.000 forint perköltséget. Megállapítása szerint, a felperes költségmentessége folytán felmerült 529.000 forint illetéket, valamint a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint, a kereset részben alapos. Az elsőfokú bíróság elsődlegesen hangsúlyozta, hogy a Polgári Törvénykönyvben szereplő személyiségi jogok mellett külön alapjogi sérelem nem állapítható meg. A személyiségi jogok két jogszabályban történő védelme nem jelent elkülönült védelmet és nem keletkeztet az alkotmányos szabályozás újabb igényeket a sérelmet szenvedett számára sem az objektív, sem a szubjektív szankciók tekintetében. Személyiségi jogsérelem esetén a Ptk. 84. §-ában szabályozott jogkövetkezmények alkalmazását kérheti az, akit személyiségi jogában megsértenek.

A felperes az alperes által sem vitatottan az intézet „A” objektumában, olyan körülmények között került elhelyezésre, ami az ügyészi vizsgálat által is megállapítottan, nem felelt meg a jogszabályi előírásoknak. Ezt alátámasztja a felperes kárigénye körében meghozott 2009. augusztus 20-ai határozat is, amely megállapította, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a felperes elhelyezésére szolgáló zárka 7,84 m² alapterületű, légterének nagysága 23,52 légköbméter. Az intézet akkori telítettsége 2009. augusztus 7-én 127% volt. Ezzel összefüggésben kiemelte az elsőfokú bíróság, miszerint a felperes helytelenül hivatkozott a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII.12.) IM rendelet 239. §-ára, mert az, az előzetes letartóztatottak elhelyezési körülményeit szabályozza, az elítéltekről a rendelet 29. §-a rendelkezik. A jelen perben a fogva tartás körülményeire vonatkozó szakértői bizonyítás szükségtelen volt, tekintettel arra, hogy a perben rendelkezésre álló okiratok alapján, a körülmények aggálymentesen megállapíthatók voltak. Igazolt, hogy az „A” objektumban elkülönített WC nem állt az elítéltek rendelkezésére. Az F. ellenőrzési körében készített 2010. május 27-én kelt feljegyzés tartalma alapján is megállapítható, hogy az „A” objektumban a fogvatartottak megfelelő elhelyezését biztosító feltételek a túltelítettség miatt messzemenően hiányoztak. Mindezekre tekintettel a bíróság alaposnak tartotta a felperes Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontjára alapított azon kérelmét, miszerint az alperes megsértette a felperes emberi méltóságát azzal, hogy nem biztosította számára a büntetés-végrehajtás során a jogszabályban előírt mozgásteret, az elkülönített WC-t, valamint a megfelelő elhelyezést.

A keresetben hivatkozott további jogsértő magatartások tekintetében a bíróság nem osztotta a felperes álláspontját. Azt a felperes nem bizonyította, hogy

testi épségéhez és egészséghez fűződő joga sérült volna az alperes jogellenes magatartása folytán. Bizonyított, hogy nem dohányzó zárkában került elhelyezésre és az ügyészi vizsgálati ellenőrzési feljegyzések szerint, a zárka megfelelő szellőzése biztosított volt, a nyílászárók megfeleltek a jogszabályi előírásoknak. Az ügyészi feljegyzés szerint a természetes megvilágítást akadályozza a biztonsági célból felszerelt sűrű perforált lemezhaló, kilátásgátló köz. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez szükségszerű intézkedés a büntetés-végrehajtási intézetekben és a természetes fény bejutásának ekként történő akadályozása a felperes személyiségi jogát egyébként nem sértette.

A felperes előadása szerint, nem volt megfelelően biztosított a tisztálkodás és a fertőtlenítőszerekkel való ellátás, ami emberi méltóságának sérelmével járt. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének a tisztítószer, tisztálkodási és fertőtlenítőszer kiadásával kapcsolatos dokumentáció csatolásával eleget tett.

A büntetések és intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi 11. tvr. 29. § (1) bekezdése lehetőséget biztosít a BV intézet számára arra vonatkozóan, hogy az elítéltet átmeneti csoportba lehessen helyezni. E körben az elsőfokú bíróság elfogadta az alperesnek azt az érdemi védekezését, hogy az átmeneti csoportba való elhelyezés nem kötelezettség, hanem pusztán lehetőség. Ezért a felperest nem érte hátrányos megkülönböztetés amiatt, hogy az alperesi intézet őt nem helyezte átmeneti csoportba. Ez nem sértette az egyenlő bánásmód követelményét sem.

A felperes emberi méltósága sérült azáltal, hogy a 6/1996. (VII.12.) IM rendeletben előírt minimum követelményeknél kedvezőtlenebb feltételek állnak fenn a fogvatartottak részére biztosítandó mozgástér vonatkozásában. Az Emberi Jogok Európai Bírósága a felperes által is hivatkozott eseti döntésekben rámutatott arra, miszerint a túlsúfolt elhelyezésmóddal a büntetés-végrehajtási intézet a felperes emberi méltóságához fűződő jogát sértette. Az ilyen káros elhelyezési mód sérti az Emberi Jogok Európai Egyezményének 3. cikkét is, amely szerint, senkit nem lehet kínzásnak vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az állam ennek megfelelő tartalmú jogalkotással és a fogva tartás körülményeinek jogszerűvé tételéhez szükséges költségvetési forrás biztosításával tud eleget tenni. Ennek felelőssége nem hárítható közvetlenül a büntetés-végrehajtási intézetre. A perben az alperes bizonyította, illetve igazolta, hogy a jogszabályban előírt alapfeladatainak csak úgy képes eleget tenni, hogy ha a fogvatartottak elhelyezésével kapcsolatos egyes szabályokat megszegi, ezért az intézetben lévő túlsúfolttság és annak következményei nem róhatók az alperes terhére.

A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja értelmében, akit személyhez fűződő jogában megsértének, az eset összes körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgárjogi felelősség szabályai szerint. E szubjektív szankció jellegéből következően a Ptk. 349. § (1) bekezdése, valamint a 339. § (1) bekezdése az alkalmazandó. A személyhez fűződő jog megsértése önmagában kártérítés megállapítására nem alkalmas, a felperesnek a jogsértéssel összefüggő hátrány bekövetkezését is bizonyítania kell. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy a felperes jogsérelemből eredő konkrét hátrányra nem hivatkozott, illetve ilyen hátrányt nem bizonyított. A bíróság meggyőződése szerint az alperes érdemi védekezésében megalapozottan utalt arra, hogy kártérítési felelőssége nem áll fenn, tekintettel arra, hogy rajta kívül álló okból következett be a perbeli fogva tartás időszakában az intézet telítettsége, melynek következtében a zárkában az előírásokat nem tudta biztosítani. Nem vitathatóan az alperesnek mérlegelése jogköre nincs, a hozzá irányított elítélteket be kell fogadnia és az ott elkülönítésre vonatkozó szabályok figyelembevételével el kell helyeznie, ezért az alperesen kívül álló,

objektív körülmény miatt következett be a felperes emberi méltósághoz fűződő joga megsértése, ezért a felperesi kárigény még hátrány biztosítása esetén sem lett volna megalapozott az alperesi magatartás felróhatóságának hiányában (BDT2011. 2404.).

Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes jogerős szabadságvesztés büntetését töltötte, személyes szabadsághoz való jogának korlátozása törvényi rendelkezésen alapult. Életminőségének csökkenése alapvetően magából a szabadságvesztés büntetésből következett. A felperes számára az alapvető hátrányt maga a szabadságvesztés büntetés okozta. Önmagában a körülmények olyan többlethátrányt nem váltottak ki, ami nem vagyoni kártérítés megítélését indokolná. A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság a felperes kártérítési igényét, mint alaptalant elutasította. Az alperes eltiltása a további jogsértésektől jelen körülmények között nem alkalmazható jogkövetkezmény, tekintettel arra, hogy ilyen rendelkezés esetén sem tudná a szükséges források hiányában a jogszabályi követelményeknek megfelelő mozgásteret biztosítani. Ezért az elsőfokú bíróság a felperesnek az erre irányuló kérelmét is alaptalannak ítélte meg és elutasította.

A perköltség viseléséről az elsőfokú bíróság a Pp. 81. §-a szerint rendelkezett. Az alperest képviselő jogtanácsos munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján, mérlegeléssel határozta meg. Tekintettel arra, hogy a felperes a teljes kárigény vonatkozásában pervesztes lett, a bíróság megállapította, hogy költségmentessége folytán, a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az ítélet keresetnek megfelelő megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel kellően és ítélete teljes mértékben megalapozatlan. A zárkában való dohányzást, a megfelelő szellőztetés biztosításának hiányát tanúk bizonyították. A nem megfelelő elhelyezési körülmények is bizonyítottak, ezért mindezek alapján az alperes kártérítési felelősségét meg kellett volna állapítani. Az alperes felelős azért, hogy dohányzót helyez el nemdohányzó zárkában és neki van joga ellenőrizni, hogy a nemdohányzó zárkában a fogvatartottnál dohányzáshoz használt tárgy, eszköz, termék van-e. Az ellenőrzés elmaradása felróható, ezért az alperes felelősséggel tartozik. Az köztudomású tény, hogy a dohányzás egészségkárosító és következményei megalapozzák a nem vagyoni kártérítést. Az is köztudomású tény, hogy a jelenlegi börtönviszonyok fizikai és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelők és általában károsak, amik szintén alapot adnak a nem vagyoni kártérítésre. Az elsőfokú bíróság indokolása szerint, a börtönviszonyok milyensége a Magyar Államnak felróható, aki azonban csak a nemzetközi bíróságon perelhető. A felperes az alperessel állt jogviszonyban, ezért a jogsértés neki róható fel, ezért ő tartozik kártérítési felelősséggel. A felperes a megítélt perköltséget eltúlzottnak tartja, mellyel kapcsolatban arra hivatkozott, miszerint nem tehet arról, hogy az eljárás elhúzódott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a releváns körülményeket, a bizonyítékokat kellő részletességgel figyelembe véve állapította meg a tényállást, melyből helyes jogi és ténybeli következtetéseket vont le. Ennek eredményeként a keresetet megalapozottan utasította el.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a döntéshez szükséges körben a bizonyítást lefolytatta, a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő értékelésével állapította meg, érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott.

A felperes kártérítési igényével összefüggésben az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjában írt szankció szubjektív jellegű, amelynek megítélésére a Ptk. 339. és 349. §-ai alkalmazandók. Megalapozott az az érvelése, miszerint az alperesnek nem felróható, hogy feladatának csak a fogvatartottak elhelyezésére irányadó jogszabályok megsértésével tud eleget tenni, mérlegelési jogköre nincs, a hozzáírányított elítélteket be kell fogadnia és el kell helyeznie. Ezért magatartásának felróhatósága hiányában kártérítési felelőssége nem áll fenn.

Alapítan a fellebbezés a perköltség tekintetében is. A pertárgy értéke 10.600.000 forint volt, mely alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján megállapítható munkadíj 518.000 forint. Ehhez képest az elsőfokú bíróság az alperes javára jelentősen mérsékelt 300.000 forintot ítélt meg, ami nem eltűzött.

A kifejtettek alapján az ítéltőábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta. Pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes részére a másodfokú perköltség, a képviseletével felmerült jogtanácsosi munkadíj megfizetésére. Ennek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a képviselő másodfokú eljárásban kifejtett tevékenysége alapján mérsékelt összegben határozta meg. A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2015. november 26.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.

a tanács elnöke

dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró

A kiadmány hitelél:
Utasi Ferencné írnok